

Ærværdige Takotha!

Du har bedt mig om at skrive om danskernes skikke og ritualer, når de går fra barndommens og familiens cirkel til voksenalderens og folkets cirkel. Der er mange ting som er uklare. Blandt andet er familien ikke ret stor. De fleste steder kun to voksne og et eller to børn, og mange steder endda kun én voksen og et par børn. Måske skal det tages med, når man skal forstå deres ritualer? De har nogle særlige hellige huse, som de bruger til den slags begivenheder. De kalder dem kirker.

Jeg kom tilfældigt ind i et af dem ved det ritual, som de har i stedet for soldansen. Det kalder de konfirmation. En kraftig klokkeringning fortæller hele nabolaget: Nu foregår det. Alle ved, at nu sker der noget i det hellige hus. Huset er fuldt. Inde i huset er der et stort rum, med en midtergang, som fører frem til et alter, hvor der er blomster og tændt levende lys. Langs midtergangen sidder danskerne række ved række, vendt mod alteret. Udmod midtergangen står to tomme rækker stole. Efterhånden bliver man klar over, at de, som sidder inde på stolerækkerne, især er familie til de unge, som skal indvies. De unge kaldes konfirmander. Ved den lejlighed viser det sig overraskende nok, at danskernes familie alligevel er større end de to-tre mennesker, den til daglig består af. De kender vist ikke alle sammen hinanden så godt, i hvert fald er der nogle som hilser lidt fremmed og højtideligt på hinanden.

Klokkernes ringen stilner af. Kirkedørene slås op, og i et brus af musik kommer konfirmanderne gående ind. De har her ved handlingens begyndelse været adskilt fra deres familie og kommer nu ind sammen med den præst, som har forberedt dem til denne dag. De sætter sig ned ved deres familie på de tomme stole, der står klar til dem.

Så er der en lang indledning, hvor der ikke sker noget ydre med de unge. Hele fællesskabet synger nogle meget gamle sange, lovprisninger af Gud. Jeg forstod ikke det hele.

Der blev brugt og sagt mange hellige ord, som danskerne ikke bruger til daglig.

Præsten er klædt i noget tøj, som ingen andre danskere går med, og han skifter tøj undervejs. Fra sort til en klædning der lyser af hvidt og guld. Konfirmanderne er selv i hvidt, de fleste af dem i hvert fald. Nogle af dem også i sort og hvidt.

Pludselig efter man har sunget, der er blevet læst, præsten har talt - han sagde også noget om at blive voksen - så er første fase af ritualet forbi. Nu rejser konfirmanderne sig, skilles igen fra deres familie og går i samlet flok op. De stiller sig sammen med præsten i en halvcirkel rundt omkring alteret. Til venstre for dem står et stort kar hugget ud i en rå sten. Jeg har fået at vide at her blev deres vej ind i livet og i fællesskabet fejret, i de flestes tilfælde kort efter deres fødsel, ved det som hedder dåb. Man fremsiger den ældgammel hymne, "Trosbekendelsen", om Gud som skaber, om Guds søn, og om Guds ånd. Den bruges også ved dåben. Så går præsten ind foran alteret. Han beder en bøn, lægger sin hånd på hver enkeltes hoved, nævner hans eller hendes navn, og fremsiger en velsignelse. Højtideligt rejser hver enkelt familie sig nede i kirken. Man forstår at det er her overgangen fra barn til voksen for alvor markeres. Alvoren viser sig bl.a. ved at der hist og her knibes en tåre hos familiemedlemmerne. Konfirmanderne selv lider ingen smerte - men de ser under det hele lidt blege ud.

De beder en bøn sammen, konfirmanderne går ned og forenes igen med deres familie. Så er handlingen ved at være forbi. Det hele slutter med en festlig udmarch.

Fysisk smerte udsættes konfirmanderne altså ikke for.

Med respekt og kærlighed
Denithu.

